

כתר אור עליון

העלון מוקדש לע"נ אורית בת טובה ע"ה

פרשת תזריע מצורע

א' אייר תשפ"ג

פרשת השבוע

הגאון הרב זמיר כהן שליט"א

זמני השבת

הדלקת נרות-18:52

צאת שבת - 19:53

רבינו תם-20:27

טובה וברכה ואושר ושמחה לרדת ולהגיע אליו. בעוד מערכת העברות פועלת את ההיפך הגמור, היא מעניקה חיים וכוח וקיום לצד הסטרא אחרא, וממיטה סבל וצער על עובר העברה. ושתיהן נבראו כדי לאפשר לאדם בחירה בין טוב לרע ובין אמת לשקר, וכאשר בוחר הוא בטוב על אף האפשרות לבחור ברע, מקבל את שכרו העצום על ששלט ביצרו והתגבר עליו. והנה, הציפור נקראת בשם זה על שם צפצופי פיה בצלילי אותיות צ"ף. הבחירה נתונה בידי כל אדם, אם להשתמש בכוח הדיבור שבפיו לדברי תורה ולדברי עידוד וחיוזוק, לשמח ולחזק את זולתו, או חלילה לדיבורי לשון הרע, רכילות וליבוי מחלוקות. האור החיים הקדוש מבאר, שמשום כך, אדם שהצטרע לאחר שדיבר לשון רע על חברו וגרם לפגל בין אנשים, נדרש לקחת ביום טהרתו שתי ציפורים המייצגות את שתי האפשרויות ההפוכות של הדיבור. את האפשרות להשתמש לרעה בכוח הדיבור יש לשחוט ולבטל, ואת האפשרות הטובה יש לשחרר ולשלוח לחופשי. כך גם ביום הכיפורים, שיער אחד נשלח לארץ גזירה לעזאזל (ראה את סוד הדבר בביאורו הנפלא של הרמב"ן לויקרא טז, ח), והשעיר האחר לכבוד ה'. עקרון זה נכון בכל תחומי החיים. כגון, ביד האדם לבחור אם להשתמש במידת הקנאה לעניינים חומריים שיוציאו אותו מהעולם, או לעניינים רוחניים שעליהם אמרו "קנאת סופרים תרבה חכמה". כך גם בידו לבחור אם להשתמש במידת התאוה לאי שמירת העיניים והקדושה, ולרדוף אחר תאוות העריות, או להשתמש בה להתאוות לידיעת התורה ולרדוף אחר לימודה בכל רגע שמתאפשר לו. שהרי "גם אֵת זֶה לְעִמַּת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹקִים", והבחירה ניתנה לכל אדם אם לנתב כל אופי ותכונה שנוגד עמה לחיוב, או חלילה לשלילה (אמורחב בספר "האדם ועולמו", עיין שם). אשרי הזוכה לזכור בכל עת את תכלית חייו בעולמו, ומנתב את עצמו לבחור תמיד בטוב. שבת שלום.

כאשר המצורע היה נרפא מצרעתו ונטהר, היה עליו להביא שתי ציפורים טהורות. האחת היתה נשחטת, והשנייה משוחררת לחופשי. פעולה כפולה והופכית מעין זו מופיעה גם בפרשת השבוע הבא, פרשת אחרי מות, בה הצטוו ישראל להביא שני שעירי עיזים ביום הכיפורים, האחד היה נשלח לארץ גזירה, והשני לה'. בכל פרט מפרטי כל מצווה וכל עבודה שבמקדש טמונים סודות וסודי סודות אודות אופי פעולתם הרוחנית בממד הגבוה של הבריאה, וכפי החוק שחקק הקדוש ברוך הוא בעולם הטבע, שפעולות חומריות בעולם הזה ישפיעו בעוצמה רבה על הממד הרוחני של הבריאה, בדומה לחוק הקיים בעולם הטבע שמעט חומר ניתן להפיק הרבה אנרגיה. כך, באמצעות מתן מעט ממון לצדקה, אכילת כזית מצה בליל פסח, ברכה לפני ולאחר אכילת מזון, הנחת תפילין ושמירת שבת וצניעות וטהרה, מפיק היהודי שפע רוחני עצום השמור לו לעד לחיי העולם הבא. סודות המצוות רבות ועמוקות, ומי יוכל להגיע עד סופם. אולם אנו ניגע כאן בפרט בולט לעין בשתי המצוות האמורות לעיל. נאמר בפסוק: "גם אֵת זֶה לְעִמַּת זֶה עֲשֵׂה הָאֱלֹקִים" (קהלת ז, יד). לא לחינם הציפורים נשלחו למסלולים שונים ומנוגדים בתכלית, וכך גם השעירים. הבריאה מושתתת על פי רצון ה' מעת היוסדה על שתי מערכות מנוגדות. מערכת צד הקדושה ומערכת צד הסטרא אחרא (הצד האחר. כינוי עדין לצד הטומאה והכוחות השליליים שבבריאה). בצד הקדושה נמצאים שפע ושמחה וברכה, בריאות והצלחה. ובצד האחר נמצאים סבל ועצבות וצער ומרורים. לפי שהאמת נמצאת בצד הקדושה, בעוד הסטרא אחרא כולו שקר. והרי האמת מלאה אור וברכה, ואילו השקר - ריק וחשוך הוא. מערכת המצוות פועלת לבנות ולרומם את צד הקדושה שבבריאה, באמצעות פעולותיו של מקיים המצוות. וממילא היא בונה את עולמו הרוחני, וגורמת לשפע

אשת חיל

מתוך החוברת כשרות המטבח

הלכות מליחה

מים צוננים

יש להזהר שלא להשרות את הבשר במים קרים מאוד, כיון שהם מקשים את הבשר, אלא ישרה את הבשר במים צוננים מעט, כמו המים שבברזים. (רס)

טפטוף המים

לאחר השריה במים, יש להמתין מעט כדי שיטפטפו המים מהחתיכה ורק אח"כ ימלח, כי אם ימלח מיד בעוד המים על החתיכה, ימס המלח ולא יפעל את פעולתו להפליט את הדם מחמת שנחלש כוחו.

ילקוט יוסף

סימן רמד - מלאכות שהעכו"ם עושה לישראל

מספרי מרן הראש"ל צ הגאון הרב יצחק יוסף שליט"א

מלאכה שנעשית בתלוש, לצורך קביעה במחובר, כגון סיתות אבנים או תיקון קורות כדי לקובעם בבנין, אפי' אם נעשית המלאכה בבית הגוי בקבלנות, אסור לעשותה בשבת, כל שאין מנהג רוב בני העיר לעשות מלאכה זו בקבלנות. ואם עשו כן לא יקבעם בבנין. במה דברים אמורים כשהאבנים או הקורות שייכים לישראל ונותנן לגוי לתקן, אבל אם האבנים או הקורות שייכים לגוי, מותר, הואיל ובידו של הגוי לסתת אבנים אחרות ולהשאיר אבנים אלו לעצמו. אפילו אם עושה כן לצורך הישראל, אם אינו עושה כן בביתו של הישראל, מותר, ולכן מותר להזמין שיש ואבנים לבנין, מחברה של גויים, אפילו אם החברה עובדת בשבת בייצור השיש והאבנים, או בסיתות האבנים והכנתם לבנין. וכן מותר להזמין ריהוט וכדומה, מחברה של גויים, אף שהחברה עובדת בשבת בייצור הריהוט. ואם החברה הביאה לו את הריהוט בעצם יום השבת, (על-ידי גויים) ואי אפשר לו שלא לקבל את הסחורה, מותר לתת לגוי את מפתח הבית, והגוי יניח שם את הריהוט. וכמובן שאסור ליהודי להקדשה המרכזית לחתום ולאשר קבלת המשלוח. [שם עמוד כג].

לרמב"ם: מו"ר הרב דוד שלום [בצ"ר] בן ויקטוריה, הרבנית צביה חנה בת הרבנית אביגיל, יוסף עזריאל בן חיה מיכל, שגיא בן סיגלית לויט, יניב בן אהובה, אריה בן שמחה. ידידיה בן אביטל. יהודה יצחק בן איריס. מרים בת אסתר, אברהם אלברט בן בלינה, משה בן בלינה, הרב בנימין דב בן סימה רחל. יצחק חיים בן אידה. שלמה בן רחל, הדסה בת דקלה, רבקה בת אלטו. שירה בת אביגיל אלה. שלו בן רויטל. בניה שראל בן אביבה [ולהבדיל לע"נ: אשר מסעוד בן עזיהו]. הרב אורי זוהר בן גולדה זצוק"ל שם טוב ציון בן אסתר. אסתר יוכבד בת ריזל ברכה, ר' חיים זאב בן עופרה יעל ז"ל.

אליבא דהילכתא

אחת אלי

מאת: הרב ארז חזני שליט"א
הרב יצחק זילברשטיין שליט"א

עוגה בצפוי קלפות גרעינים

שאלה: מהי החשיבות של שירה ופיוט בסעודות השבת?

תשובה: חשיבות ענין זה גבוה מאוד וחובה לשיר בסעודות השבת לכבוד השבת.

ביאורים: כתוב בזוהר רעיא מהימנא כרך ג' פרשת עקב דף רעב' ע"ב ובשבת בכל מלוי צריך לאתוספא מחול על הקדש בין במאכליו ומשתינו, בין בלבושיו, בין בהסתתה דצריך לתקנא ליה מסבה שפירא בכמה כרים וכסתות מרקמן מכל דאית בביתיה כמאן דתקין חופה לכלה, דשבתא אייה מלכתא ואייה כלה, ובגין דא הוה נפקי מארי מתניתין ערב שבת לאקדמותי לארחא, והוה אמרי באי כלה באי כלה, וצריכין לאתערא שירה וחדוה לפתורה לגבה ולא עוד אלא דאית רזא אחרא, כגוונא דצריך לקבלא גבירתה בכמה נהורין דשרגין בשבת ובכמה ענוגין, ולבושין שפירין, וביתא מתקנא בכמה מאני דתקונא בהסבה יפה לכל חד וחד, ובהאי חדוה ותקונא גרמין דאשתארת שפחה בישא בחשוכא, ברעבון, בבכיה בהספד, בלבושין אוכמין כארמלתא, דאי מלאה זו חרבה זו יצר טוב מטרוניתא קדישא, מלכות הקדש דנחתא בשבת, כלילא מעשר ספירן, מעטרא בשבע שמהן שאינן נמחקין, בכמה מרכבות דחיוון, ובכמה חיילין ומשריין ומלכא נפיק לקבלא בכמה משריין ואשתארת יצר הרע שפחה בישא בחשוכא כארמלתא בלא בעלה, בלא מרכבות, ואלין דאתמר עלייהו למזבחין ולמקטרין למלכת השמים ולמזלות אשר לא צייתי הוא פולחנא דשפחה בישא דשלטי בערבי שבתות וערבי לילי רביעיות מה הוה אלין עבדין הוה נטלין לבושין אוכמין וחשכאן נהורין, ועבדין הספדא בלילי שבתות כדי לאשתתפא בהדה כמה דאייה שריא כי גם זה לעמת זה עשה האלהים, וכתב בספר חסידים (מרגליות) סי' רעא' והביאו בספר שיבת ציון (מוצפי) על הפסוק ויברך אלהים את יום השביעי ולא פירש במה אלא באותן דברים שקלל איוב את יומו תשכון עליו עננה, אל יחד בימי שנה, אל תבא ננה בו, יקבוהו אוררי יום העתידים עורר לויתן. מכלל שבירך את השבת באור ומצוה שישב וירגן שבחות שנאמר מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה' ולזמר לשמך עליון, ויש לשמוח בשבת בפקודי ה' ישירים משמחי לב. וכמו שאם מגיע אורח אדם גדול לביתו מכבדים אותו בשירה קל וחומר שבת המלכה. וגם בנושא חינוך הילדים דבר רק גדול והכרחי מאוד מאוד ואכמ"ל.

תשובה

מבאר בגמרא (בב"ק ר' א'), שאדם שנהנין את אבנו או סבינו או את שאר קליו בראש גגו, ורוח מצויה הולכתם והזיקו, כגון ששפלו על גבי חפץ של הזלת ושברוהו - חייב מניח הכלים בתשלומי נזיקין, מדיון "אש" שחייבה התורה את המבצעיר לשלם. ובהזק "אש", הגם שהבציער אדם את הדלקה במקום רחוק, מכל מקום הואיל והיא עשויה להתפשט על ידי הרוח ולהזיק, הרי זה כאלו הזיק המבצעיר בידיו את ממונו הנזק. לאור זאת, לקאורה יש לחייב את ראובן, כי הקלפות עם רקו הן עלולות לפרוח על ידי רוח מצויה לעבר העוגה של שמעון, וממילא נתן לחייב את ראובן בנזק מדיון "אש". אולם, כאשר הצענו את השאלה לפני מורנו ורבנו הגאון רבי יצחק זילברשטיין שליט"א, אמר רבנו שלמעשה יש לפטור את ראובן מתשלום דמי העוגה, משום שהוא השתמש ברשותו הפרטית כפי שרבים יגלים להשתמש, ולא היה אמור להעלות בדעתו שהקלפות שהניח בצלחת שעל גבי השלחן עלולות לעוף ברוח, וגם אם הן תעופנה, לא חלם על כך שהן תנחתנה לתוך המרפסת של חברו, וידייק על גבי העוגה שמונחת על השלחן... ואין זה דומה למניח אבנו וסבינו בראש גגו, כי שם המניח בודאי היה צריך להעלות על דעתו שהניח כלים שעשויים לכל מקומות הרוח המצויה, ולהזיק בנפילתם את הבריות, כי בכל מקום שהם ינחתו יש עליהם שם "מזיק", מה שאין כן קלפות הנציעים, שרעצמתן אינן מזיקות, ורק אם הן נופלות על עוגה וכיוצא בזה הן עלולות להזיק, וממילא זהו דבר מאוד לא שכיח, וראובן לא היה צריך להעלות על דעתו שארע דבר שפחה. **לסכום:** נראה שלא נתן לחייב את ראובן בתשלום דמי העוגה.

ראובן ושמעון הם שכנים: ראובן גר בקומה השלישית ושמעון בקומה השנייה. הבנין בו גרים השנים בנוי בצורה 'מדורגת', באופן שבכל אחת מהדירות יש מרפסת מתחת כפת השמים [שנתן לבנות בה סכך]. כך שמרפסתו של ראובן, השכן העליון, אינה ממקמת ממש מעל מרפסת שמעון, אלא היא פנימית יותר. באחד הערבים ישב ראובן במרפסתו ופצח גרעיני חמניות. כעבר שעה של פצוח נטרמה בצלחת שלפניו ערמה גדולה, קעין "גבעה" של קלפות. באותם רגעים ממש, בדירה שמתחת לדירתו, שררה תכונה רבתי לקראת מסכה שערכו שמעון ואשתו לרגל סיום ש"ס משניות של נכדם. בעלת הבית רכשה עוגת קצפת גדולה, והניחה אותה במרכז השלחן שבמרפסת. ראובן מהדירה העליונה יצא מהמרפסת ונכנס לדירתו, ו"גבעת הקלפות" נשארה על שלחן המרפסת. שעה קלה חלפה, ומשב רוח העיף את הקלפות והן נחתו הישר למרפסת השכנים מלמטה... בינתיים, בדירתו של שמעון התקבל בהתרגשות "חמו השלמה" שנגנס לדירה. בני המשפחה פנו למרפסת, והודיעו לגלות שרעונה המרקיבה והיקרה מצפה כלה ב... קלפות גרעינים! בעלת הבית זעקה בבהלה: "אוי וי העוגה היקרה מלאה בקלפות גרעיני חמניות וברסיסי הרק של המפצח..." שמעון פנה לשכנו ראובן ותבע ממנו לשלם עבור הפסד העוגה, כי היה עליו להתעופף ברוח מצויה... שהקלפות עלולות להתעופף ברוח מצויה... להגנתו טען ראובן: "לא הזקתי כלל בגיזים, אלא בדרך של גרמא בעלמא, ולא הייתה לי שום כוונה להזיק".

עם מי הדין?

*למה אני לא מארח במסעדה?
אני: שולחן לארח אדוני?
הוא: לא, אשתי באה גס.
אני: מקווה שהיא יודעת לשחות.
חלחלחחח.
מפוטרי

ידידת הקרב,
בואי ונבטריס איתן לאוסף מרתק של 40 יום
לימוד הלכה יומי - רק 5 דקות
בנושא הצניעות
מפי הרבנית רות שמש תל"ט"א
03-6171121
את"כ לרבות אברהם ו-1 אלכב"ר-2

רוצה שהשם יעזור לך?
שים אותו
במקום הראשון.
brevlev.co.il

בואי תתחברי
לקו הישועות
(הלכות צניעות
וסיפור ישועות)
3 דקות ביום
מצילות חיים
ותראי ישועות
בכל התחומים
מספר חקו
073-383-4050
2448 וא 5